

Kære Socialudvalg,

Mit navn er Nicolai, og jeg er en far på 31 år, med en opvækst som skilsmissebarn i 1990'erne.

Jeg har oplevet juridiske familieretskampe mellem mine forældre, gennem 10 år. I dag står jeg desværre i en tilsvarende situation som forælder til min 2-årige søn, Louie.

Moren til min søn udøver **forældre fremmedgørelse** af mig og har gjort det siden vores søns fødsel.

Det sker ved:

- at mor afvise alle former for aftalesamtale og samarbejde.
- at mors respons på min input er at konkludere, at vi ikke er enige, og at det øger konfliktniveau.
- at mor henviser til familieretshuset, fremfor at aftale en indbyrdes løsning.
- at mor afvise tilbud om konfliktmægling fra Familieretshusets børnesagkyndige.
- at mor holder kontakten mellem vores søn og jeg minimal ved ovenstående.

Jeg har til dato set min søn 4 timer pr. ugen i gennemsnit og endnu ikke haft ham til overnatning i de 2 år, som er gået.

Min søn stortrives generelt, er altid glad ved samvær og enormt tryk ved mig, men det vil mor ikke anerkende, tale om eller se – f.eks. i form af billede og video som jeg har foreslået at dele.

Min oplevelse er, at mor (bopælsforældre m. fuld forældremyndighed) tydeligt fremmedgør mig ved at lukke al dialog ned så snart jeg tilkendegiver mit syn eller min holdning til forhold vedrørende vores søn. Muligheden i min situation bliver således: Jeg kan kun indrette mig efter mors præmis, som ikke er til forhandling. Giver jeg min mening tilkende, konkluderer hun at vi er uenige og at samarbejde ikke er muligt. Dertil tilskrives hun samarbejdet som konfliktfyldt, hvilket giver mig "minus point".

Det er en strategi som er nøje beskrevet på hjemmesiden, Mors Manual.

Der er ingen vold, misbrug eller forsømmelse i sagen, men mor har gjort sig skyldig i socialbedrageri ifm. bopælsforhold mellem hende og jeg. Det bragte jeg frem i lyset hos Familieretshuset, da uenighed om fælles forældremyndighed gjorde, at min andel af forældremyndigheden skulle afgøres ved et spørgsmål om fælles bopæl. Vi har boet fælles i hendes lejemål i ca. 1 år forinden, hvor jeg havde min hverdag, rutine og ejendele, dog uden registreret folkeregisteradresse. Dét gjorde, at jeg ikke fik andel i forældremyndigheden. Samtidig forværrede min inddragelse af bopælsforholdet forholdet mellem os, da mor blev kontaktet af kommunen med henblik på socialbedrageri. Dette var

ikke min hensigt, men mor har fremmedgjort mig siden.

For mig – både som førstegangsfarælder og far til min søn – er det hjerteskræende og psykisk tærende at opleve, at min søns liv, opvækst og kendskab til sin far på lovlig vis må og kan begrænses så grundlæggende af én forældres uvilje.

Jeg opfordrer af hele mit liv, min krop og mit hjerte Socialudvalget og Folketinget til at forholde sig til dette og lovbehandle **forældrefremmedgørelse** for de danskere (mødre og fædre), der står i en situation, som måtte ligne min. Det er umenneskeligt at stå i, uden hensyn til mit barns ret til begge forældre.

Jeg tigger og beder Socialudvalget og Folketinget om en hensigtsmæssig lovbestemmelse for **forældrefremmedgørelse**.

Tak fordi du/l læser mine ord.

Med venlig hilsen,
Nicolai A.D.